

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מערבין בפעפועין ובחלגולגות. ובגודגניות, אבל לא בחזיו, ולא בכפניות.	רבי יהודה משמיה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:											◊
ובגודגניות מי מערבין?												◊
גודגניות, מרובי בנים - יאכלו, חשוכי בנים - לא יאכלו ואם הוקשו לזרע - אף מרובי בנים לא יאכלו.	והתניא:											◊
תרגמא אשלא הוקשו לזרע, ומרובי בנים.												◊
ואיבעית אימא: לעולם לחשוכי בנים - דהא חזו למרובי בנים.												◊
מערבין לנזיר ביין ולישראל בתרומה.	מי לא תנן:											◊
אלמא: אף על גב דלא חזי להאי - חזי להאי. הכא נמי: אף על גב דלא חזי להאי - חזי להאי.												◊
ואיבעית אימא: כי קאמר רב - בהנדקוקי מדאי.												◊
ובחזיו לא?												◊
כשות וחזיו מערבין בהן, ומברכין עליהן בורא פרי האדמה	והאמר רב יהודה אמר רב:											◊
לא קשיא הא - מקמי דאתא רב לבבל, הא - לבתר דאתא רב לבבל.												◊
ובבל הוא רובא דעלמא?												◊
הפול והשעורה והתילתן שזרען לירק - בטלה דעתו אצל כל אדם, לפיכך: זרען חייב וירקן פטור. השחליים והגרניר שזרען לירק - מתעשרין ירק וזרע, זרען לזרע - מתעשרין זרע וירק.	והתניא:											◊
כי קאמר רב - בדגונייתא.												◊
זרע גרגיר למאי חזי?												◊
שכן ראשונים שלא היה להן פלפלין, שוחקין אותו ומטבילין בו את הצלי.	רבי יוחנן:											◊
רבי זירא כי הוה חליש מגרסיה הוה אויל ויתבי אפיתחא דרב יהודה בר אמי, אמר: כי נפקי ועיילי רבנן - איקום מקמיהו ואקבל בהו אגרא. נפק אתא ינוקא דבי רב	[רבי זירא]											◊
מאי אגמרך רבך?	אמר ליה: [ר' זירא]											◊
כשות - בורא פרי האדמה, חזיו - שהכל נהיה בדברו.	אמר ליה: [ינוקא]											◊
אמר ליה: אדרבה, איפכא מסתברא האי - מארעא קא מרבי, והאי - מאורא קא מירבי.	אמר ליה: [ר' זירא]											◊
והלכתא כינוקא דבי רב.												◊
מאי טעמא?												◊
האי - גמר פירי, והאי - לאו גמר פירי.												◊
ומאי דקאמרת האי מארעא קא רבי והאי מאורא קא רבי - לא היא. כשות נמי מארעא קא רבי, דהא קא חזינן דקטלינן לה להיזמתא ומייתא כשותא.												◊
ובכפניות אין מערבין?												◊
קור ניקח בכסף מעשר, ואין מטמא טומאת אוכלין. וכפניות נקחות בכסף מעשר, ומטמאות טומאת אוכלים.	והתניא: [ת"ק]											◊
קור הרי הוא כעין לכל דבריו, אלא שניקח בכסף מעשר. וכפניות - הרי הן כפרי לכל דבריהם, אלא שפטורות מן המעשר.	רבי יהודה:											◊
התם בדניסחני.												◊

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
--	---

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אי הכי בהא לימא רבי יהודה פטורות מן המעשר?														כה:
לא הוזכרו פגי ביתוני אלא לענין מעשר בלבד פגי ביתוני ואהני דטובינא חייבין במעשר.	והתניא, אמר רבי יהודה:													כה:
אלא לעולם לאו בניסחני, ולענין טומאת אוכלין שאני.														כה:
הואיל וראוי למתקן על ידי האור.	כדאמר רבי יוחנן:													כה:
הכא נמי: הואיל ויכול למתקן על ידי האור.														כה:
והיכא אתמר דרבי יוחנן														כה:
אדא:														כה:
שקדים המרים, קטנים - חייבין, גדולים - פטורין. מתוקים, גדולים - חייבין, קטנים - פטורין.	דתניא: [ת"ק]													כה:
זה וזה לפטור	רבי שמעון ברבי יוסי אומר משום אביו:													כה:
זה וזה לחיוב.	ואמרי לה:													כה:
הורה רבי חנינא בציפורי כדברי האומר זה וזה לפטור.	רבי אילעא:													כה:
ולמאן דאמר זה וזה לחיוב, למאי חזי?														כה:
הואיל וראוי למתקן על ידי האור.	רבי יוחנן:													כה:
קור הרי הוא כעץ לכל דבריו, אלא שניקח בכסף מעשר.	אמר רב, רבי יהודה:													כה: <
היינו תנא קמא														כה:
שלקו וטגנו איכא בינייהו.	אבוי:													כה:
מי איכא למאן דאמר שלקו וטגנו לא?	מתקיף לה רבא:													כה:
העור והשיליא אין מטמאין טומאת אוכלין, עור ששלקו, ושיליא שחישב עליה - מטמאין טומאת אוכלין	והתניא:													כה:
איכא בינייהו ברכה.	אלא אמר רבא:													כה:
קור, רב יהודה אמר: בורא פרי האדמה	דאתמר: [רב יהודה]													כה:
שהכל נהיה בדברו.	שמואל:													כה:
בורא פרי האדמה - אוכלא הוא	רב יהודה:													כה:
שהכל נהיה בדברו - כיון שסופו להקשות לא מברכינן עיליה בורא פרי האדמה.	שמואל:													כה:
שיננא, כוותיך מסתברא, דהא צנון שסופו להקשות ומברכינן עליה בורא פרי האדמה.	שמואל לרב יהודה:													כה:
ולא היא, צנון - נטעי אינשי אדעתא דפוגלא, דיקלא - לא נטעי אינשי אדעתא דקורא.														כה:
ואף על גב דקלסיה שמואל לרב יהודה, הלכתא כוותיה דשמואל.														כה:
כשות וחזיו מערבין בהן, ומברכינן עליהם בורא פרי האדמה.	גופא, אמר רב יהודה אמר רב:													כה: <
כשות בכמה?														כה:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ⚡
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

הולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
כמלא היד	כדאמר רב יחיאל:								!		◊	כה:
הכא נמי - כמלא היד.									!			כה:
חזיו בכמה?									^			כה:
כמלא אוזילתא דאיכרי.	רבה בר טוביה בר יצחק אמר רב:								!		◊	כה:
מערבין בקליא.	רב חלקיה בר טוביה:										◊	כה:
בקליא סלקא דעתך?									⚡			כה:
אלא: בירקא דקליא.											◊	כה:
וכמה?									^			כה:
כמלא היד.	רב יחיאל:								!		◊	כה:
רבי ירמיה נפק לקרייתא											○	כה:
מהו לערב בפולין לחין?											^	כה:
לא הוה בידיה.	[רבי ירמיה]										○	כה:
כי אתא לבי מדרשא אמרו ליה											○	כה:
מערבין בפולין לחין.	הכי אמר רבי ינאי:								!		◊	כה:
וכמה?									^			כה:
כמלא היד.	רב יחיאל:								!		◊	כה:
מערבין בתרדין חין.	רב המנונא:										■	כה:
איני?											⚡	כה:
וסילקא חייא קטיל גברא חייא	האמר רב חסדא:										⚡	כה:
ההוא בבשיל ולא בשיל.									!		◊	כט.
אין מערבין בתרדין חין	איכא דאמרי - רב המנונא:										■	כט.
תבשיל של תרדין יפה ללב וטוב לעיניים, וכל שכן לבני מעיים.	רב חסדא:										■	כט.
והוא דיתב אבי תפי ועביד תוך תוך.	אביי:										■	כט.
הריני כבן עזאי בשוקי טבריא.	רבא:										○	כט.
תפוחים בכמה?	ההוא מרבנן לרבא:										^	כט.
וכי מערבין בתפוחים?	אמר ליה: [רבא]								!			כט.
ולא?											⚡	כט.
כל האוכלין מצטרפין לפסול את הגווייה בחצי פרס, ובמזון שתי סעודות לעירוב, וכביצה לטמא טומאת אוכלים	והתנן:										⚡	כט.

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ?
 שאלה-question ^
 תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

♦ חלקים-disputants
 נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
והאי מאי תיובתא?					ז									כט.
אילימא משום דקתני כל האוכלין והני בני אכילה נינהו					!									כט.
אין למדין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ	והאמר רבי יוחנן:				ז									כט.
אלא משום דקתני ובמזון שתי סעודות לעירוב וכביצה לטמא טומאת אוכלין, והני נמי בני טמויי טומאת אוכלין נינהו.					!							◊		כט.
וכמה?												א		כט.
תפוחים בקב.	רב נחמן:				!								◊	כט.
עוכלא תבלין, וליתרא ירק, ועשרה אגוזין, וחמשה אפרסקין, ושני רמונים, ואתרוג אחד.	מיתיבי, רבי שמעון בן אלעזר:				ז								◊	כט.
וכן לעירוב.	ואמר גורסק בר דרי משמיה דרב מנשיא בר שגובלי משמיה דרב:				ז								◊	כט.
והני נמי ליהוו כי אפרסקין?					ז									כט.
הני חשיבי והני לא חשיבי.					!								◊	כט.
שרא ליה מריה לרב מנשיא בר שגובלי אנא אמרייתא ניהליה אמתניתין והוא אמרה אבריייתא.	רב יוסף:				ו								◊	כט.
אין פוחתין לעני בגורן מחצי קב חטין וקב שעורין.	דתני: [ת"ק]				■								◊	כט.
חצי קב שעורין	רבי מאיר:				■								◊	כט.
וקב וחצי כוסמין, וקב גרוגרות, או מנה דבילה.	[ת"ק]				■								◊	כט.
פרס.	[רבי עקיבא]				■								◊	כט.
וחצי לוג יין	[ת"ק]				■								◊	כט.
רביעית.	[רבי עקיבא]				■								◊	כט.
ורביעית שמן,	[ת"ק]				■								◊	כט.
שמינית.	[רבי עקיבא]				■								◊	כט.
ושאר כל הפירות, אמר אבא שאול: כדי שימכרם ויקח בהן מזון שתי סעודות.	[אבא שאול]				■								◊	כט.
וכן לעירוב.	ואמר רב:				■								◊	כט.
ומאי אולמיה דהאי מהך?					ז								◊	כט.
אילימא משום דקא תני בהך תבלין, ותבלין לאו בני אכילה נינהו					!									כט.
אטו הכא מי לא קתני חטין ושעורין, ולא בני אכילה נינהו.					ז									כט.
אלא משום דקתני חצי לוג יין.					!								◊	כט.
מערבין בשתי רביעיות של יין.	ואמר רב:				!								◊	כט.
שמע מיניה כי אמר רב וכן לעירוב - אהא מתניתין קאמר - שמע מיניה.					!									כט.
ובמזון שתי סעודות לעירוב.	אמר רב:												■	◊ <

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עד דאיכא סעודה מהאי וסעודה מהאי.	סבר רב יוסף למימר:										■	◊
אפילו למחצה לשליש ולרביע.	אמר ליה רבה:										■	◊
מערבין בשתי רביעיות של יין	גופא אמר רב:										■	◊
ומי בעינן כולי האי?											⚡	
יין - כדי לאכול בו, חומץ - כדי לטבל בו, זיתים ובצלים - כדי לאכול בהן שתי סעודות.	והתניא, רבי שמעון בן אלעזר										■	⚡
התם בחמרא מבשלא.											!	◊
חומץ כדי לטבל בו.	אמר מר:										■	◊
כדי לטבל בו מזון שתי סעודות של ירק.	רב גידל אמר רב:										■	◊
ירק הנאכל בשתי סעודות.	איכא דאמרי - רב גידל אמר רב:										■	◊
זיתים ובצלים, כדי לאכול בהן מזון שתי סעודות.	אמר מר:										■	◊
ובבצלים מי מערבין?											⚡	
ופעם אחת שבת רבי מאיר בערדיסקא, ובא אדם אחד לפניו. אמר לו: רבי, עירבתי בבצלים לטיבועין. והושיבו רבי מאיר בארבע אמות שלו.	התניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:										■	⚡
לא קשיא הא - בעלים, הא - באימהות.											!	◊
אכל בצל והשכים ומת - אין אומרין ממה מת.	דתניא:										!	◊
לא שנו אלא בעלים, אבל באימהות - לית לן בה, ובעלין נמי לא אמרן, אלא דלא אבציל זירתא, אבל אבציל זירתא - לית לן בה.	שמואל:										!	◊
לא אמרן אלא דלא אישתי שיכרא, אבל אישתי שיכרא - לית לן בה.	רב פפא:										■	◊
לא יאכל אדם בצל מפני נחש שבו. ומעשה ברבי חנינא שאכל חצי בצל וחצי נחש שבו, והלה ונטה למות, ובקשו חביריו רחמים עליו וחיה, מפני שהשעה צריכה לו.	תנו רבנן:										■	◊
שכר מערבין בו, ופוסל את המקוה בשלשת לוגין.	רבי זירא אמר שמואל:										■	◊
פשיטא, וכי מה בין זה למי צבע?	מתקוף לה רב כהנא:										⚡	
מי צבע פוסלין את המקוה בשלשת לוגין	דתנן, רבי יוסי:										■	⚡
התם מיא דצבעא מיקרי, הכא - שיכרא איקרי.	אמרי:										!	◊
ובכמה מערבין?											^	
בתרין רביעי שכרא.	סבר רב אחא בריה דרב יוסף קמיה דרב יוסף למימר:										!	◊
המוציא יין כדי מזיגת הכוס	כדתנן:										■	!
כדי מזיגת כוס יפה. מאי כוס יפה? - כוס של ברכה	ותני עלה:										!	
כוס של ברכה צריך שיהא בו רובע רביעית, כדי שימזגנו ויעמוד על רביעית. וכדרבא,	ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:										!	◊
כל חמרא דלא דרי על חד תלת מיא - לאו חמרא הוא.	דאמר רבא:										!	
ושאר כל המשקין ברביעית, וכל השופכין ברביעית.											!	◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והורה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **! תירוץ-answer** ^ **שאלה-question** † **קושיא-challenge** ‡
ראיה-proof ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מדהתם על חד ארבע - הכא נמי על חד ארבע.										!	◇	כט:
ולא היא, התם הוא דבציר מהכי לא חשיב, אבל הכא - לא, דעבידי אינשי דשתו כסא בצפרא וכסא בפניא, וסמכי עליוהו.										‡	◇	כט:
תמרים בכמה?											^	כט:
תמרים בקב.	רב יוסף:									!	◇	כט:
מנא אמינא לה	רב יוסף:									^		כט:
אכל גרוגרות ושילם תמרים - תבא עליו ברכה.	דתניא:									■	!	כט:
היכי דמי?										^	!	כט:
אילימא לפי דמים										!	!	כט:
דאכל מיניה בוזוא וקא משלם ליה בוזוא - מאי תבא עליו ברכה? בוזוא אכל, בוזוא קא משלם										‡	!	כט:
אלא לאו לפי מדה, דאכל מיניה גריוא דגרוגרות דשויא זוזא, וקא משלם ליה גריוא דתמרים דשוי ארבעה. וקתני: תבא עליו ברכה, אלמא: תמרים עדיפי.										!	!	כט:
לעולם דאכל מיניה בוזוא, וקא משלם בוזוא. ומאי תבא עליו ברכה - דאכל מיניה מידי דלא קפיץ עליה זבינא, וקא משלם ליה מידי דקפיץ עליה זבינא.	אמר ליה אביי:									‡	◇	כט:
שתיתא, אמר רב אחא בר פנחס: תרי שרגושי.	[רב אחא בר פנחס]:										■	כט:
כיסאני, אמר אביי: תרי בוני דפומבדיתא.	[אביי]:										■	כט:
אמרה לי אם: הני כיסאני מעלו לליבא, ומבטלי מחשבתא.	אביי:										○	כט:
אמרה לי אם: האי מאן דאית ליה חולשא דליבא לייתי בישרא דאטמא ימינא דדיכרא, ולייתי כבווי דרעיתא דניסן. ואי ליכא כבווי דרעיתא - לייתי סוגייני דערבתא, וניכבייה וניכול, ונשתי בתריה חמרא מרקא.	ואמר אביי:										○	כט:
כל שהוא ליפתן - כדי לאכול בו. כל שאינו ליפתן - כדי לאכול הימנו.	רב יהודה אמר שמואל:										■	כט:
בשר חי - כדי לאכול הימנו.											■	כט:
בשר צלי, רבה אמר: כדי לאכול בו	[רבה]:									♦	■	כט:
כדי לאכול הימנו.	רב יוסף:									♦	■	כט:
מנא אמינא לה - דהני פרסאי אכלי טבהקי בלא נהמא	רב יוסף:										■	כט:
ופרסאי הוו רובא דעלמא?	אמר ליה אביי:									‡	◇	כט:
בגדי עניים לעניים, בגדי עשירים לעשירים, אבל בגדי עשירים לעניים - לא.	והתנן:									‡	◇	כט:
וכי תימא: הכא לחומרא והכא לחומרא.										!		ל.
מערבין לחולה ולזקן כדי מזונו, ולרעתן בסעודה בינונית של כל אדם.	והתניא: רבי שמעון בן אלעזר:									‡	◇	ל.
קשיא											■	ל.
ומי אמר רבי שמעון בן אלעזר הכי?										‡		ל.
עוג מלך הבשן פיתחו כמלואן	והתניא, רבי שמעון בן אלעזר:									‡	■	ל.
התם היכי ליעביד - הדומי נהדמיה, ונפקיה?	אביי:									!	◇	ל.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פליגי רבנן עליה דרבי שמעון בן אלעזר, או לא?	איבעיא להו:	◊										
עוג מלך הבשן פיתחו בארבעה.	תא שמע, דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:	◊	■									
התם דאיכא פתחים קטנים טובא, ואיכא חד דהוי ארבעה. דודאי כי קא מרוח - בהווא קא מרוח.	!											
מערבין בבשר חי.	רב חייא בר רב אשי אמר רב:	◊										
מערבין בביצים חיות.	רב שימי בר חייא:	◊										
וכמה.	וכמה.							▲				
שתיים.	רב נחמן בר יצחק: סיני אמר:	◊							!			
הנודר מן המזון מותר במים כל.												<
מלח ומים הוא דלא איקרי מזון, הא כל מילי איקרי - מזון.												◊
לימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל												◊
אין מברכין בורא מיני מזונות אלא על חמשת המינין בלבד.	דרב ושמואל דאמרי תרוייהו:	◊										◊
ולא אותביניה חדא זימנא?												◊
לימא תיהוי תיובתייהו נמי מהא												◊
באומר כל הון עלי, מים ומלח הוא דלא זייני, הא כל מילי - זייני.	רב הונא:	◊										!
כי הוה אוילנא בתריה דרבי יוחנן למיכל פירי דגיגוסר, כי הוינן בי מאה - הוה מנקטינן לכל חד וחד עשרה עשרה, כי הוינן בי עשרה הוה מנקטינן לכל חד וחד מאה מאה, וכל מאה מינייהו הוי מחזיק להו צנא בת תלתא סאוי, והוה אכיל להו לכולהון, ואמר: שבועתא דלא טעים לי זינא אימא מזונא.	והאמר רבה בר בר חנה:	◊										◊
												!
שבועה שלא אוכל ככר זו - מערבין לו בה, ככר זו עלי - אין מערבין לו בה.	רב הונא אמר רב:	◊										■
הנודר מן הככר - מערבין לו בה.	מיתיבי:											◊
מאי לאו דאמר עלי?												◊
לא, דאמר זו.												◊
הכי נמי מסתברא												■
אימתי - בזמן שאמר שבועה שלא אטעמנה.	דקתני סיפא:											■
אבל אמר עלי מאי? הכי נמי דאין מערבין לו בה - אי הכי, אדתינן ככר זו הקדש - אין מערבין לו בה לפי שאין מערבין בהקדשות. ליפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - דאמר זו אבל אמר עלי - אין מערבין לו בה.												◊
אלא מאי כל היכא דאמר עלי מערבין? קשיא רישא	אמר לך רב הונא:											◊
הנודר מן הככר - מערבין לו בה, ואפילו אמר עלי - נעשה כאומר שבועה שלא אטעמנה.	חסורי מיחסרא והכי קתני:											!
מכל מקום קשיא לרב הונא												◊
הוא דאמר כרבי אליעזר.												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שבועה שלא אוכל ככר זו - מערבין לו בה, ככר זו עלי - אין מערבין לו בה.	דתניא, רבי אליעזר:											!
ומי אמר רבי אליעזר הכי?												◊
זה הכלל: אדם אוסר עצמו באוכל - מערבין לו בה, אוכל הנאסר לו לאדם - אין מערבין לו בה.	והתניא: [ת"ק]											◊
ככר זו עלי - מערבין לו בה, ככר זו הקדש - אין מערבין לו בה, לפי שאין מערבין לו בהקדשות	רבי אליעזר:											◊
תרי תנאי, ואליבא דרבי אליעזר.												!
מערבין לנוזר בין כו.												■
מתניתין דלא כבית שמאי.												◊
אין מערבין לנוזר בין ולישראל בתרומה	דתניא, בית שמאי:											◊
מערבין לנוזר בין ולישראל בתרומה.	בית הלל:											◊
אי אתם מודים שמערבין לגדול ביום הכפורים?	אמרו להן בית הלל לבית שמאי:											◊
אבל.	אמרו להן: [ב"ש]											!
כשם שמערבין לגדול ביום הכפורים, כן מערבין לנוזר בין ולישראל בתרומה.	אמרו להן: [ב"ה]											◊
ובית שמאי												◊
התם - איכא סעודה הראויה מבעוד יום, הכא - ליכא סעודה הראויה מבעוד יום.	[בית שמאי]											!
כמאן - דלא כחנניה.												◊
כל עצמן של בית שמאי לא היו מודים בעירוב, עד שיוציא מטתו וכל כלי תשמישיו לשם.	דתניא, חנניה:											◊
כמאן אזלא הא דתניא:												^
עירב בשחורים - לא יצא בלבנים, בלבנים - לא יצא בשחורים.	[תניא]											◊
כמאן?												^
חנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	רב נחמן בר יצחק:											!
ולחנניה, בשחורים הוא דלא יצא - הא בלבנים יצא?												◊
עד שיוציא מטתו וכלי תשמישיו לשם	האמר: [חנניה-ב"ש]											◊
עירב בלבנים והוצרך לשחורים - אף בלבנים לא יצא.	הכי קאמר:											◊
כמאן?												^
חנניה היא, ואליבא דבית שמאי.	רב נחמן בר יצחק:											!
סומכוס אומר בחולין.												■
ואילו לנוזר בין לא פליג, מאי טעמא												◊
אפשר דמתשיל אנוירותיה.												!

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ⚡
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חלקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, תרומה נמי אפשר דמיתשל עליוהי										ז		◊
אי מתשיל עלה - הדרא לטיבלא.										!		
ולפרוש עלה ממקום אחר										ז		
לא נחשדו חבריים לתרום שלא מן המוקף.										!		
ולפרוש עלה מיניה וביה										ז		
דלית בה שיעורא.										!		
ומאי פסקא?										ז		
אלא: סומכוס סבר לה כרבנן										!		◊
כל דבר שהוא משום שבות - גורו עליו בין השמשות.	דאמרי: [רבנן]									!		◊
כמאן אזלא הא דתנן:												^
יש שאמרו הכל לפי מה שהוא אדם: מלא קומצו מנחה, ומלא חפניו קטרת, והשותה מלא לוגמיו ביום הכפורים, ובמזון שתי סעודות לעירוב.	[תנן]											^
כמאן?												^
סומכוס היא	רבי זירא:									!		◊
מאי דחזי ליה בעינן.	דאמר: [סומכוס]									!		◊
לימא פליגא אדרבי שמעון בן אלעזר										ז		
מערבין לחולה ולזקן כדי מזונו, ולרעתבן בסעודה בינונית של כל אדם	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר:									ז		◊
תרגומא אחולה וזקן, אבל רעתבן - בטלה דעתו אצל כל אדם.										!		◊
ולכהן בבית הפרס.												■
מנפח אדם בית הפרס והולך.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											■
בית הפרס שנדש טהור.	רבי יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה:											■
אף בית הקברות.	רבי יהודה:											■
מפני שיכול לחוץ, ולילך בשידה תיבה ומגדל.	תנא:											■
אהל זרוק שמיה אהל.	קא סבר: [ר"י]											■
ובפלותא דהני תנאי												■
הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל רבי מטמא	דתניא: [רבי]									♦		◊
מטהר.	רבי יוסי ברבי יהודה:									♦		◊
במאי קמיפלגי?										^		
אהל זרוק - לאו שמיה אהל	מר סבר: [רבי]									!		◊

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O	מימרא-statement ■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אהל זרוק - שמים אהל.	ומר סבר: [רבי יוסי ברבי יהודה]											◊
מערבין לכהן טהור בתרומה טהורה בקבר.	והא דתנאי, רבי יהודה:											◊
היכי אזיל בשידה תיבה ומגדל והא כיון דאחתא איטמיה לה?												◊
בשלא הוכשרה, או שנילושה במי פירות.												◊
והיכי מייתי לה?												◊
בפשוטי כלי עץ דלא מקבלי טומאה.												◊
והא קא מאהיל												◊
דמייתי לה אחודיה.												◊
אי הכי מאי טעמא דרבנן?												◊
אסור לקנות בית באיסורי הנאה.	קסברי: [רבנן]											◊
מכלל דרבי יהודה סבר: מותר?												◊
מצות לאו ליהנות ניתנו,	קסבר: [ר"י]											◊
מצות לאו ליהנות ניתנו	אלא הא דאמר רבא:											◊
לימא כתנאי אמרה לשמעתי?												◊
אי סבירא להו דאין מערבין אלא לדבר מצוה - דכולי עלמא מצות לאו ליהנות ניתנו והכא בהא קמיפלגי:	אמר רב רבא:											◊
אין מערבין אלא לדבר מצוה	מר סבר: [רבין]											◊
מערבין אפילו לדבר הרשות.	ומר סבר: [רבנן]											◊
אין מערבין אלא לדבר מצוה	אלא הא דאמר רב יוסף:											◊
לימא כתנאי אמרה לשמעתי?												◊
דכולי עלמא אין מערבין אלא לדבר מצוה, ודכולי עלמא מצות לאו ליהנות ניתנו, ובהא קמיפלגי:	אמר רב רב יוסף:											◊
כיון דקנה ליה עירוב - לא נחא ליה דמינטרא	מר סבר: [רבין]											◊
ניחא ליה דמינטרא, דאי איצטריך אכיל ליה.	ומר סבר: [רבנן]											◊
מערבין בדמאי, ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדו, והכהנים בחלה.												■
אבל לא בטבל, ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו.												■
דמאי, הא לא חזי ליה												◊
מיגו דאי בעי מפקר להו לנכסיה והוי עני, וחזו ליה - השתא נמי חזי ליה.												◊
מאכילין את העניים דמאי ואת אכסניא דמאי.	דתנן:											◊
אין מאכילין את העניים דמאי	רב הונא: תנא, בית שמאי:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק					
מאכילין את העניים דמאי.	בית הלל:											◆	■	!	◇	לא:		
ובמעשר ראשון שנטלה כל.																לא:		
פשיטא															ג	לא:		
לא צריכא, שהקדימו בשבלין, ונטלה ממנו תרומת מעשר ולא נטלה ממנו תרומה גדולה. וכדרכי אבהו אמר ריש לקיש															!	◇	לא:	
מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - פטור מתרומה גדולה. שנאמר: (במדבר י"ח) והרמתם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר, מעשר מן המעשר אמרתי לך, ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר	דאמר רבי אבהו אמר ריש לקיש:															■	!	לא:
אי הכי, אפילו הקדימו בכרי נמי	רב פפא לאביי:														ג		לא:	
עליך אמר קרא (במדבר י"ח) מכל מעשרתיכם תרימו את כל תרומת ה'.	אמר ליה: [אביי]																!	לא:
ומה ראית?	[רב פפא]														ג		לא:	
האי - אידגן, והאי - לא אידגן.	[אביי]:																!	לא:
ובמעשר שני והקדש שנפדו.																	■	לא:
פשיטא																ג		לא:
לא צריכא, שנתן את הקרן ולא נתן את החומש. וקא משמע לן: דאין החומש מעכב.																	!	לא:
אבל לא בטבל.																	■	לא:
פשיטא																ג		לא:
לא צריכא, בטבל טבול מדרבנן. וכגון שזרעו בעציץ שאינו נקוב.																	!	לא:
ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו.																	■	לא:
פשיטא																ג		לא:
לא צריכא, שהקדימו בכרי ונטלה ממנו תרומת מעשר ולא נטלה ממנו תרומה גדולה. מהו דתימא כדאמר ליה רב פפא לאביי - קא משמע לן כדשני ליה.																	!	לא:
ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו.																	■	לא:
פשיטא																ג		לא:
לא צריכא, שפדאן ולא פדאן כהלכתן: מעשר שפדאו על גב אסימון, ורחמנא אמר (דברים י"ד) וצרת הכסף - כסף שיש עליו צורה. הקדש - שחיללו על גב קרקע, דרחמנא אמר ונתן הכסף וקם לו.																	!	לא:
השולח עירובו ביד חרש שוטה וקטן, או ביד מי שאינו מודה בעירוב - אינו עירוב. ואם אמר לאחר לקבלו ממנו - הרי זה עירוב.																	■	לא:
וקטן לא?																ג		לא:
קטן גובה את העירוב	והאמר רב הונא:																■	לא:
לא קשיא: כאן - בעירובי תחומין, כאן - בעירובי חצירות.																	!	לא:
או ביד מי שאינו מודה בעירוב.																	■	לא:
מאן?																	^	לא:
כתאי.	רב חסדא:																!	לא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה	מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא-key:	

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל			
ואם אמר לאחר לקבלו הימנו - הרי זה עירוב.																																		לא:
ולחוש דילמא לא ממטי ליה?											⚡																							לא:
בעומד ורואהו	כדאמר רב חסדא:																																	לא:
הכא נמי: בעומד ורואהו.																																		לא:
ולחוש דילמא לא שקיל מיניה?																																		לא:
חזקה שליה עושה שליחותו	כדאמר רב יחיאל:																																	לא:
הכא נמי: חזקה שליה עושה שליחותו.																																		לא:
והיכא איתמר דרב חסדא ורב יחיאל?																																		לא:
אהא אתמר																																		לא:
נתנו לפיל והולינו, לקוף והולינו - אין זה עירוב. ואם אמר לאחר לקבלו הימנו - הרי זה עירוב.	דתניא:																																	לא:
ודילמא לא ממטי ליה?																																		לא:
בעומד ורואהו.	רב חסדא:																																	לא:
ודילמא לא מקבל ליה מיניה?																																		לא:
חזקה שליה עושה שליחותו.	רב יחיאל:																																	לא:
בשל תורה - אין חזקה שליה עושה שליחותו, בשל סופרים - חזקה, שליה עושה שליחותו.	רב נחמן:																																	לא:
אחד זה ואחד זה - חזקה, שליה עושה שליחותו.	רב ששת:																																	לב.
מנא אמינא לה	רב ששת:																																	לב.
משקרב העומר הותר החדש מיד, והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך.	דתנן:																																	לב.
והא חדש דאורייתא הוא, וקתני: הרחוקים מותרין מחצות היום ואילך. לא משום חזקה שליה עושה שליחותו?																																		לב.
ורב נחמן																																		לב.
התם כדקתני טעמא - לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו.	[רב נחמן]																																	לב.
מנא אמינא לה - דקתני טעמא: לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו.	ואיכא דאמרי, אמר רב נחמן:																																	לב.
בית דין הוא דלא מתעצלין בו - הא שליה מתעצל בו.	ואיכא דאמרי, אמר רב נחמן:																																	לב.
ורב ששת																																		לב.
בית דין עד פלגיה דיומא, שליה - כולי יומא.	[רב ששת]																																	לב.
מנא אמינא לה	רב ששת:																																	לב.
האשה שיש עליה לידה או זיבה, מביאה מעות ונותנת בשופר, וטובלת ואוכלת בקדשים לערב.	דתניא:																																	לב.
מאי טעמא - לאו משום דאמרין חזקה שליה עושה שליחותו?																																		לב.

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ורב נחמן									ז		לב.
התם כדרב שמעיה.	[רב נחמן]								!		לב.
חזקה אין בית דין של כהנים עומדים משם עד שיכלו כל מעות שבשופר.	דאמר רב שמעיה:								!		לב.
מנא אמינא לה	רב ששת:										לב.
האומר לחבירו צא ולקט לך תאנים מתאנתי - אוכל מהן עראי, ומעשרן ודאי. מלא לך כלכלה זה תאנים מתאנתי - אוכל מהן עראי, ומעשרן דמאי. במה דברים אמורים - בעם הארץ, אבל בחבר - אוכל ואינו צריך לעשר, דברי רבי.	דתנאי: [רבי]								◆		לב.
במה דברים אמורים - בעם הארץ, אבל בחבר - אינו אוכל עד שיעשר, לפי שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף.	רבן שמעון בן גמליאל								◆		לב.
נראין דברי מדברי אבא, מוטב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף, ולא יאכילו לעמי הארץ טבלים עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר נחשדו, ומר סבר לא נחשדו. אבל כולי עלמא - חזקה שליה עושה שליוחותו.	רבי:										לב.
ורב נחמן									ז		לב.
התם כדרב חנינא חזאה									!		לב.
חזקה הוא על חבר שאינו מוציא דבר שאינו מתוקן מתחת ידו.	דאמר רב חנינא חזאה:								!		לב.
במה דברים אמורים - בעם הארץ, אבל בחבר - אוכל ואינו צריך לעשר, דברי רבי.	אמר רבי:										לב. <
האי עם הארץ דקאמר ליה למאן?									^		לב.
אילימא דקאמר לעם הארץ חבריה									!		לב.
מעשרן דמאי? מי ציית?									ז		לב.
אלא בעם הארץ דקאמר ליה לחבר.									!		לב.
נראין דברי מדברי אבא, מוטב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף, ואל יאכילו לעמי הארץ טבלין.	אימא סיפא:								ז		לב.
עמי הארץ מאי בעי התם?									ז		לב.
רישא בעם הארץ שאמר לחבר, סיפא בחבר שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומעו.	רבינא:								!		לב.
אותו חבר אוכל ואינו צריך לעשר, דודאי עישורי מעשר ההוא חבר קמא עילויה.	רבי סבר:								!		לב:
לא יאכל עד שיעשר, לפי שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף.	רבן שמעון בן גמליאל:								!		לב:
מוטב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף, ואל יאכילו עמי הארץ טבלים.	ואמר ליה רבי:								!		לב:
במאי קמיפליגי?									^		לב:
ניחא ליה לחבר דלעביד הוא איסורא קלילא, ולא ליעבד עם הארץ איסורא רבה.	רבי סבר:								!		לב:
ניחא ליה לחבר דלעביד עם הארץ איסורא רבה, ואיהו אפילו איסורא קלילא לא ליעבד.	רבן שמעון בן גמליאל סבר:								!		לב:
נתנו באילן, למעלה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב, למטה מעשרה טפחים - עירובו עירוב.											לב: מ
נתנו בכור, אפילו עמוק מאה אמה - עירובו עירוב.											לב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב
האי אילן דקאי היכא?	יתבי רבי חייא בר אבא ורבי אסי ורבא בר נתן, ויתבי רב נחמן גבייהו, ויתבי וקאמרי:												◇
אילימא דקאי ברשות היחיד													!
מה לי למעלה מה לי למטה? רשות היחיד עולה עד לרקיע													?
ואלא דקאי ברשות הרבים													!
דמתכוין לשבות היכא?													^
אילימא דנתכוון לשבות למעלה													!
הוא ועירובו במקום אחד הוא.													?
אלא נתכוון לשבות למטה.													!
והא קא משתמש באילן													?
לעולם דקאי ברשות הרבים, ונתכוון לשבות למטה ורבי היא													!
כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות.	דאמר: [רבי]												!
ישר, וכן אמר שמואל	אמר להו רב נחמן:												■
פתריתו בה כולי האי?	אמרו ליה:												?
אינהו נמי קא פתרי בה													?
קבעיתו ליה בגמרא?	אלא הכי אמרו ליה:												^
אין.	אמר להו: [רב נחמן]												!
הכא באילן העומד ברשות הרבים עסקינן, גבוה עשרה ורחב ארבעה, ונתכוון לשבות למטה. ורבי היא	אתמר נמי, אמר רב נחמן אמר שמואל:												■
כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות.	דאמר: [שמואל]												■
לא שנו אלא באילן העומד חוץ לעיבורה של עיר, אבל אילן העומד בתוך עיבורה של עיר - אפילו למעלה מעשרה הרי זה עירוב, דמתא כמאן דמליא דמיא.	רבא:												!
אי הכי, חוץ לעיבורה של עיר נמי													?
הנותן עירובו - יש לו ארבע אמות	כיון דאמר רבא:												?
הוא לה רשות היחיד - ורשות היחיד עולה עד לרקיע													?
הכא באילן הנוטה חוץ לארבע אמות עסקינן, ונתכוון לשבות בעיקרו. ומאי למעלה ומאי למטה - דהדר זקיף.	רב יצחק בריה דרב משרשיא:												!
והא אי בעי מייתי לה דרך עליו													?
כשרבים מכתפין עליו, וכדעולא													!
עמוד תשעה ברשות הרבים ורבים מכתפין עליו, וזרק ונח על גביו - חייב.	דאמר עולא:												!
מאי רבי ומאי רבנן?													^

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
נתנו באילן, למעלה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב. למטה מעשרה טפחים - עירובו עירוב, ואסור ליטלו. בתוך שלשה - מותר ליטלו. נתנו בכלכלה ותלאו באילן, אפילו למעלה מעשרה טפחים עירובו עירוב, דברי רבי.	דתניא: [רבי]									◆	!	◊	לג.
כל מקום שאסור ליטלו - אין עירובו עירוב.	חכמים:									◆	!	◊	לג.
וחכמים אומרים אהויא?										^			לג.
אילימא אסיפא										!			לג.
לימא קסברי רבנן צדין אסורין?										ז			לג.
אלא ארישא.										!			לג.
האי אילן הויכ דמי?										^			לג.
אי דלית ביה ארבעה										!			לג.
מקום פטור הוא										ז			לג.
ואי דאית ביה ארבעה										!			לג.
כי נתנו בכלכלה מאי הוי?										ז			לג.
רישא דאית ביה ארבעה, סיפא דלית ביה ארבעה, וכלכלה משלימתו לארבעה. ורבי סבר לה כרבי מאיר, וסבר לה כרבי יהודה.	רבינא:									!			לג.
חוקקין להשלים.	סבר לה כרבי מאיר - דאמר:									■	!		לג:
בעינן עירוב על גבי מקום ארבעה, וליכא.	וסבר לה כרבי יהודה - דאמר:									■	!		לג:
מאי רבי יהודה?										^			לג:
נעץ קורה ברשות הרבים והניח עירובו עליה, גבוה עשרה ורחבה ארבעה - עירובו עירוב, ואם לאו - אין עירובו עירוב.	דתניא, רבי יהודה:									!	■		לג:
אדרבה, הוא ועירובו במקום אחד										ז			לג:
אלא הכי קאמר: גבוה עשרה - צריך שיהא בראשה ארבעה, אין גבוהה עשרה - אין צריך שיהא בראשה ארבעה.										■			לג:
כמאן? דלא כרבי יוסי ברבי יהודה:										ז			לג:
נעץ קנה ברשות הרבים והניח בראשו טרסקל, וזרק ונת על גביו - הייב.	דתניא, רבי יוסי ברבי יהודה:									■	ז		לג:
אפילו תימא רבי יוסי ברבי יהודה, התם - הדרן מחיצתא, הכא - לא הדרן מחיצתא.										!			לג:
שאני כלכלה הואיל ויכול לנטותה ולהביאה לתוך עשרה.	רבי ירמיה:									!			לג:
יתיב רב פפא וקא אמר להא שמעתא.										o			לג:
כיצד הוא עושה? מוליכו בראשון ומחשיך עליו, ונוטלו ובה לו. בשני מחשיך עליו ואוכלו ובה לו.	איתיביה רב בר שבא לרב פפא:									ז			לג:
אמאי? נימא: כיון דאי בעי אמטויי מצי ממטי ליה, אף על גב דלא אמטייה - כמאן דאמטייה דמי										ז			לד.
גזירה משום יום טוב שחל להיות אחר שבת.	רבי זירא:									!			לד.
נתכוון לשבות ברשות הרבים, והניח עירובו בכותל, למטה מעשרה טפחים - עירובו עירוב, למעלה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב. נתכוון לשבות בראש השוכך או בראש המגדל, למעלה מעשרה טפחים - עירובו עירוב, למטה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב.	איתיביה:									■	ז		לד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-בכל מערבין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואמאי? הכי נמי נימא: הואיל ויכול לנטותו ולהביאו לתוך עשרה												ז
הכא במגדל מסומר עסקינן.	רבי ירמיה:											ז
אפילו תימא במגדל שאינו מסומר, והכא במגדל ארוך עסקינן, דאי ממטי ליה פורתא אויל חוץ לארבע אמות.	רבא:											ז
הוכי דמי?												א
אי דאיכא כוותא ומתנא												!
לייתיה בכוותא ומתנא												ז
דלית ליה כוותא ומתנא.												!
נתנו בבור אפילו עמוק מאה אמה וכו'.												■
האי בור דקאי היכא?												א
אילימא דקאי ברשות היחיד												!
פשיטא, רשות היחיד עולה עד לרקיע. וכי היכי דסלקא לעיל - הכי נמי דנחתא לתחת.												ז
ואלא דקאי ברשות הרבים.												!
דנתכוון לשבות היכא?												א
אי למעלה												!
הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר הוא												ז
אי למטה												!
פשיטא, הוא ועירובו במקום אחד												ז
לא צריכא, דקאי בכרמלית, ונתכוון לשבות למעלה, ורבי היא.												!
כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות.	דאמר: [רבי]											!
נתנו בראש הקנה או בראש הקונדס, בזמן שהוא תלוש ונעוץ - אפילו גבוה מאה אמה הרי זה עירוב.												■
תלוש ונעוץ - אין, לא תלוש ונעוץ - לא. מני - רבנן היא	רמי ליה רב אדא בר מתנא לרבא:											ז
כל דבר שהוא משום שבות - גזרו עליו בין השמשות.	דאמרי: [רבנן]											■
והא אמרת רישא רבי, רישא רבי וסיפא רבנן?												ז
רישא רבי וסיפא רבנן.	אמר ליה: [רבא] כבר רמי ליה רמי בר חמא לרב חסדא ושני ליה: [רב חסדא]											!
כולה רבי היא, וסיפא - גזירה שמא יקטום.	רבינא:											!
ההוא פולמוסא דאתא לנהרדעא												○
פוקו עבידו כבושי כבושי באגמא, ולמחר ניויל וניתיב עלויהו.	אמר להו רב נחמן:											○

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ◊
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆
נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	איתיביה רמי בר חמא לרב נחמן, ואמרי לה רב עוקבא בר אבא לרב נחמן:											
תלוש ונעוץ - אין, לא תלוש ולא נעוץ - לא.	אמר ליה: [רב נחמן]											
התם בעורדין.												
ומנא תימרא דשני לן בין עורדין לשאין עורדין	דתניא:											
הקנין והאטדין וההגין - מין אילן הן, ואינו כלאים בכרם.	ותניא אידך:											
הקנים והקידן והאורבנין - מין ירק הן, והן כלאים בכרם.	קשיא אהדדי:											
קשיא אהדדי:	אלא שמע מיניה: כאן - בעורדין, כאן - בשאין עורדין. שמע מיניה.											
אלא שמע מיניה: כאן - בעורדין, כאן - בשאין עורדין. שמע מיניה.	וקידה מין ירק הוא?											
אין מרכיבין פגם על גבי קידה לבנה, מפני שהוא ירק באילן	והתנן:											
קידה לחדוד, וקידה לבנה לחדוד.	רב פפא:											
נתנו במגדל ואבד המפתח - הרי זה עירוב	[ת"ק]											
אם אינו יודע שהמפתח במקומו - אינו עירוב.	רבי אליעזר:											
ואמאי? הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר הוא	רב ושמואל דאמרי תרווייהו:											
הכא במגדל של לבנים עסקינן ורבי מאיר היא	דאמר: [ר"מ]											
פוחת לכתחילה ונוטל	דתנן: [ת"ק]											
בית שמילאהו פירות, סתום ונפתח - נוטל ממקום הפחת.	רבי מאיר:											
פוחת ונוטל לכתחילה.	והאמר רב נחמן בר אדא אמר שמואל:											
באורא דליבני	הכא נמי - באורא דליבני.											
הכא נמי - באורא דליבני.	והא אמר רבי זירא:											
ביום טוב אמרו אבל לא בשבת	הכא נמי, ביום טוב.											
הכא נמי, ביום טוב.	אי הכי, היינו דקתני עלה רבי אליעזר:											
אם בעיר אבד - עירובו עירוב ואם בשדה אבד - אין עירובו עירוב.	ואי ביום טוב - מה לי עיר מה לי שדה?											